

ÉDESAPÁMRÓL

KASSAY SÁNDOR

Gabiról kevesen tudják, hogy fiatalkorában gyakran gitározott és nagyon jól énekelt. Az egyik legkedvesebb gyermekkori képem róla az, ahogy a zene ütemére jobbra-balra dülve gitározik. Körülüli őt egy baráti társaság, köztük egy csomó velem egykorú kisiskolás, és gitárhangtól-énekszótól zeng a kicsi szoba.

Édesapámnak a nyolcvanas évek elején volt egy Szputnyik márkájú félverseny biciklije, annak a rúdjára szereltek egy körte alakú párnázott falemezt. Erre ültetve hordozott engem az öreg dadus nénihez, óvodába és mindenféle a városban. Négy éves lehettem, mikor a gverekülést a húgom foglalta el, nekem pedig szaladni kellett a bicikli mellett. Tilos volt lemaradni. Hát akkor ez nem volt könnyű, de utólag azt gondolom: Ez így volt helyes. Erős tüdejű kölyök lettem és azóta is szeretem a fizikai erőfeszítéseket.

A világ sok színvonalas egyetemén tartott előadásokat a kutatási eredményeiről és rendszeresen dolgozott együtt külföldi matematikusokkal. Ennek köszönhetően eljutott messzi országokba, gyakorlatilag beutazta mind az öt földrészt. Ám távolról sem volt olyan ember akit csak a szakmája érdekel. Utazás előtt mindig sokat olvasott az illető ország jellegzetességeiről, érdekességeiről. Valósággal felkészült arra, hogy az ott töltött idő alatt minél több érdekes szép helyet meglátogathasson. Rácsodálkozni az exotikus tájakra, ismerkedni a miénktől eltérő kultúrákkal és az azokat képviselő emberekkel – ez volt az egyik szenvedélye. Édesapámnak köszönhetem a hegyek szeretetét, hiszen még óvodás korú voltam mikor magával vitt az

első túrákra. A derékfájását is úgy szerezte, hogy engem átemelt egy patakon. A családi kirándulások azóta is gyermekkorom talán legszebb emlékei maradtak. Később ez adott kedvet és lendületet ahhoz, hogy egyre szebb és nehezebb hegymászásokra vállalkozzak. Ő is kedvet kapott a nagyobb kihívásokat jelentő utakhoz és kialakultak az apa-fiú hegymásztúrák. Húsz évig jártuk kettesben a hegyeket, és úgy örvendeztünk a szép tájnak, a szép időnek, mint két kisfiú. Külön örömet jelentett számunkra az, ha a gerincek tetején járva beazonosíthattuk a környező hegycsúcsokat, völgyeket, településeket.

Az ötvenedik születésnapja után rendszeresen és kitartóan kezdett sportolni, egyre jobb formába lendült. Sokat jártunk az Erdélyi-szigethegységben, számunkra ez jelentette az itthoni hegyeket. Feljutottunk együtt Románia összes 2500 méternél magasabb hegycsúcsára, és a jó teljesítményre büszke volt. A hagyományos túrázás mellett keményebb kihívást jelentő hegymászásra is vállalkoztunk. Édesapám megtanulta a jégcsákány és a hágóvas használatát a jeges meredek oldalakon. Sőt, a kitettebb helyeken a hegymászókötél kezelését is! Mindezek a dolgok nagy-nagy örömet jelentettek számára. A legemlékezetesebb hegymászásunk talán az volt, amikor téli körülmények között másztuk meg a Retyezát legmagasabb csúcsait.

A betegség miatt elhagyta az erőnléte. A természet mély szeretete, a hegyi túrák iránti lelkesedése mindig megmaradt.

Ezután is ott megy mellettem a hegyi ösvényen.